

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Ana Huang
Twisted Lies

Copyright © 2022. TWISTED LIES by Ana Huang
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2024

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2024

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Opake **LAŽI**

ANA HUANG

Prevela sa engleskog
Milica Gnjatović

Stela

Svima kojima je omiljena boja moralno siva.

Upozorenje o sadržaju

U ovom romanu ćete naći moralno diskutabilnog alfa-heroja, eksplicitan seksualni sadržaj, vulgarne izraze, eksplicitno nasilje i teme koje neki čitaoci mogu smatrati uznemirujućim.

Plejlista

Tears of Gold (Slowed) – Faouzia

Made to Love – John Legend

God Is a Woman – Ariana Grande

Infinity – James Young

Style – Taylor Swift

Crazy in Love – Sofia Karlberg

Coffee – Miguel

Heat Waves – Glass Animals

I Know You – Skylar Grey

Earned It – The Weeknd

Beautiful – Bazzi

Die for You – The Weeknd

Harleys in Hawaii – Katy Perry

Said I Loved You...But I Lied – Michael Bolton

1.

Stela

„Stela!”

Srce mi je zakucalo brže. Ništa nije pokretalo moju *bori se ili beži* reakciju kao zvuk Meredithinog glasa.

„Da?” Sakrila sam strepnju iza neutralnog izraza lica.

„Verujem da ćeš moći sama sve ovo da vratiš u kancelariju.” Obukla je kaput i prebacila torbu preko ramena. „Imam rezervaciju za večeru koju ne smem da propustim.”

„Nar...”

Nestala je preko praga.

„Naravno da mogu”, završila sam.

Fotograf je napravio pauzu u onome što je radio i pogledao me podigavši obrve. Odgovorila sam umorno slegnuvši ramenima. Nisam bila prva asistentkinja u modnom časopisu koja je patila pod tiranijom šefice, a neću biti ni poslednja.

Jednom davno, rad u modnom časopisu predstavljao je ostvarenje mojih snova. Sada, nakon četiri godine u *DC stajlu*, stvarnost posla zatomila je svaki sjaj kojim je taj položaj nekada zračio.

Dok sam spakovala fotografije, odnela stvari u kancelariju i krenula kući, čelo mi je bilo obliveno znojem, a mišići na dobrom putu da se pretvore u žele.

Sunce je zašlo pre pola sata, a ulične svetiljke su rasprostirale mutan narandžasti sjaj preko snegom prekrivenih trotoara.

U gradu je na snazi bilo upozorenje o snežnoj mećavi, ali će kijamet početi tek kasnije večeras. Pored toga, brže ću stići kući ako

budem išla pešice nego metroom, koji je otkazivao svaki put kada bi palo tek nekoliko centimetara snega.

Čovek bi pomislio da će grad biti bolje pripremljen, s obzirom na činjenicu da je sneg padao svake godine, ali ne. Ne Vašington.

Ne bi trebalo da gledam u telefon dok hodam, posebno s obzirom na vremenske prilike, ali nisam mogla da se suzdržim.

Otvorila sam imejl koji sam tog popodneva primila i zagledala se u njega, čekajući da se reči preformulišu u nešto manje uznemirujuće, ali to se nije dogodilo.

Od prvog aprila cena privatne sobe u „Grinfild senior lajving” biće povećana na 6.500 dolara mesečno. Unapred se izvinjavamo zbog svih neprijatnosti koje to može prouzrokovati, ali uvereni smo da će ta promena rezultirati pružanjem još kvalitetnije usluge našim štićenicima...

Zeleni smuti koji sam popila tokom ručka uzburkao mi se u želucu.

Neprijatnosti, kažu oni. Kao da nisu podigli cenu doma za stare za više od dvadeset procenata. Kao da živa, ne tako zdrava, *ranjiva* ljudska bića neće biti ugrožena zbog pohlepe novog menadžmenta.

Udahni, jedan, dva, tri. Izdahni, jedan, dva, tri.

Dubokim disanjem sam pokušala da rastopim rastuću nervozu.

Maura me je praktično odgajila. Ona je bila ta jedna osoba koja je uvek bila tu za mene iako sada nije znala ko sam. *Nisam mogla* da je premestim u drugi starački dom. „Grinfild” je bio najbolji u okolini i odavno se navikla na njega.

Niko od mojih prijatelja, pa čak ni članova moje porodice nije znao da joj ja plaćam smeštaj u domu. Nisam želela da se nosim s pitanjima koja bi ta tema neizbežno pokrenula.

Moraću da pronađem način da pokrijem uvećane troškove. Možda bih mogla da uđem u još neka partnerstva ili da pregovaram o više naknade za moj blog i *Instagram* nalog. Imala sam zakazanu večeru sa „Delamonteom” u Njujorku, za koju je moj menadžer tvrdio da je zapravo audicija za poziciju ambasadora njihovog brenda. Ako ja...

„Gospođice Alonzo.”

Dubok, raskošan glas okrznuo mi je kožu poput crnog somota i zaustavio me usred koraka. Za njim je usledila jeza, podjednako izazvana zadovoljstvom koliko i oprežnošću.

Prepoznala sam taj glas.

Čula sam ga samo tri puta u životu, ali to je bilo dovoljno. Poput čoveka kome je pripadao, bilo ga je nemoguće zaboraviti.

Nelagodnost mi je na trenutak zatreperila u grudima, ali sam je potisnula. Okrenula sam glavu, pogled mi je putovao preko snažnih zimskih guma i elegantnih, prepoznatljivih linija crnog *meklarena* koji se zaustavio pored mene, da bi konačno stigao do spuštenog suvozačevog prozora i vlasnika dotičnog glasa.

Srce mi je usporilo za delić sekunde.

Tamna kosa. Oči boje viskija. Lice koje je bilo toliko prelepo da ga je mogao izvajati sâm Mikelandelo.

Kristijan Harper.

Generalni direktor elitne kompanije koja se bavila obezbeđenjem, vlasnik „Miraža”, zgrade u kojoj sam stanovala, i vrlo verovatno najlepši i najopasniji čovek koga sam ikada upoznala.

Samo sam osećajem mogla da potkrepim taj deo svog utiska koji se odnosio na *opasan*, ali mene osećaj nikada nije prevario.

Na brzinu sam udahnula. Izdahnula. I nasmešila se.

„Gospodine Harper.” Moj ljubazan odgovor dočekan je podignutom obrvom.

Očigledno je samo njemu bilo dozvoljeno da se obraća ljudima po prezimenu kao da svi živimo u ogromnoj, zagušljivoj sali za sastanke.

Kristijan je na trenutak skrenuo pogled na pahulje koje su mi sletale na ramena, a onda me je ponovo pogledao u oči.

Srce mi je usporilo za još jedan delić sekunde.

Isprva blago pucketanje elektriciteta zabrujalo je pod težinom njegovog pogleda i sada mi je bio neophodan svaki gram samokontrole da ne napravim korak unazad kako bih se otresla tog čudnog osećaja.

„Predivno vreme za šetnju.” Njegovo zapažanje bilo je još suvlje od njegovog pogleda.

Vrelina mi se popela uz vrat. „Nije toliko strašno.”

Tek tada sam primetila uznemirujuću brzinu kojom je padao sve gušći sneg. Možda je vremenska prognoza *malčice* promašila u proceni.

„Stan je na samo dvadeset minuta oдавde”, dodala sam kako bih... ne znam. Dokazala da nisam luda što šetam po gradu usred snežne mećave, pretpostavljam.

Sad kad razmislim o tome, možda je ipak trebalo da krenem metroom.

„Mećava je već tu, a posvuda na trotoaru ima leda.” Kristijan je naslonio podlakticu na volan – pokretom koji nije imao prava da bude toliko privlačan. „Povešću te.”

I on je živio u „Miražu”, tako da je predlog imao smisla. Štaviše, njegov stan nalazio se samo sprat iznad mog.

Ipak, odmahнула sam glavom.

Na samu pomisao da ću sedeti u skućenom prostoru s Kristijanom, makar i na nekoliko minuta, preplavio me je čudan osećaj panike.

„Nema potrebe. Sigurna sam da imaš pametnijeg posla nego da mi izigravaš šoferu, a šetnja će mi ionako razbistriti misli.” Reči su se žurno izlivalе. Nisam često lupetala, ali kad jesam, ništa osim nuklearne eksplozije nije moglo da me zaustavi. „Šetnja je dobra za zdravlje, a i moram da isprobam svoje nove čizme za sneg. Ovo je prvi put da ih nosim ove sezone.” *Prestani da pričaš.* „Tako da, koliko god cenila tvoju ponudu, moram ljubazno da odbijem.”

Završila sam svoj gotovo nesuvisli mini-govor, zvučeci blago zadihano.

Postajala sam sve bolja u umeću da kažem *ne*, ali i dalje sam svaki put imala potrebu da se previše pravdam.

„Ima li to smisla?”, dodala sam jer je Kristijan ostao nem.

Ledeni nalet vetra izabrao je taj trenutak da zaurla ulicama. Zbacio mi je kapuljaču s glave i probio mi se kroz sve slojeve odeće pravo u kosti, učinivši da nehotice zadrhtim.

U studiju sam se preznojavala, ali mi je sada bilo toliko hladno da je i samo sećanje na toplotu bilo okovano ledom.

„Ima.” Kristijan je konačno progovorio, a njegov ton i izraz lica nije bilo moguće pročitati.

„Dobro.” Reč se jedva probila kroz moje cvokoćuće zube. „Onda ću te ostaviti da...”

Prekinuo me je tihi *klik* otključavanja vrata.

„Uđi u auto, Stela.”

Ušla sam u auto.

Rekla sam sebi da je to zato što je temperatura nekako uspela da padne za dvadeset stepeni u roku od pet minuta, ali znala sam da je to laž.

Bilo je do zvuka mog imena izgovorenog tim glasom, s tako spokojnim autoritetom da je moje telo poslušalo pre nego što sam uspela da se pobunim.

Za čoveka koga sam jedva i poznavala, imao je više moći nada mnom nego maltene bilo ko drugi.

Kristijan se udaljio od ivičnjaka i okrenuo točkić na kontrolnoj tabli. Sekundu kasnije, toplota je pokuljala iz ventilacionih otvora i zagrejala moju leđenu kožu.

Auto je mirisao na skupu kožu i skupe začine, i bio je sablasno čist. Nije bilo omota, polupraznih šoljica za kafu, nije bilo čak ni najmanje trunčice prašine.

Utonula sam dublje u svoje sedište i bacila pogled na čoveka pored sebe.

„Ti uvek isteraš svoje, zar ne?“, ležerno sam upitala, pokušavajući da odagnam neobjašnjivu napetost koja je visila u vazduhu.

Bacio je kratak pogled u mom pravcu pre nego što se ponovo usredsredio na kolovoz. „Ne uvek.”

Umesto da nestane, napetost je postala još gušća i ušunjala mi se u vene. Vrela i nestrpljiva, poput žeravice koja čeka samo dašak kiseonika da se razbukta.

Misija nije uspela.

Okrenula sam glavu i zagledala se u šoferšajbnu, previše iznurena današnjim dešavanjima da bih pokušala da oživim razgovor.

Ni nervoza koja mi je stezala grudi i grlo nije bila od pomoći.

Obično sam bila ona hladna, staložena devojka koja je uvek videla zrak sunca iza svakog oblaka i koja je ostajala pribrana u bilo kojoj situaciji. To je bila slika koju sam projektovala u većem delu svog života jer se to očekivalo od mene kao Alonza.

Jedan Alonzo nije patio od napada anksioznosti niti je provodio noći brinući se o svakoj sitnici koja bi sutradan mogla poći naopako.

Alonzu nije bila potrebna terapija niti je iznosio svoj prljavi veš pred strancima.

Od Alonza se očekivalo da bude savršen.

Uvrtala sam ogrlicu oko prsta sve dok mi nije presekla cirkulaciju.

Moji roditelji bi verovatno *obožavali* Kristijana. Na papiru, on je bio savršen da savršeniji ne može biti.

Bogat. Zgodan. Lepih manira.

To me je nerviralo gotovo podjednako kao i što je dominirao prostorom oko nas, njegovo prisustvo se ulivalo u svaki kutak i zavijutak sve dok nije postalo jedino na šta sam bila u stanju da se skoncentrišem.

Držala sam pogled uprt na put ispred sebe, ali mi je miris njegove kolonjske vode ispunio pluća, dok mi je koža bružala svešču o tome kako su mu se mišići napinjali pri svakom okretanju volana.

Nije trebalo da uđem u auto.

Pored toplote, jedina prednost se svodila na to da ću ranije stići kući, pod tuš i u krevet. Jedva sam čekala da...

„Biljke dobro napreduju.”

Izbacio je tu izjavu tako ležerno i neočekivano da mi je bilo potrebno nekoliko sekundi da shvatim da je, pod jedan, neko narušio tišinu, i pod dva, da je taj neko zapravo Kristijan, a ne plod moje mašte.

„Izvini?”

„Biljke u mom stanu.” Zaustavio se jer je na semaforu bilo crveno svetlo. „Dobro se oporavljaju.”

Šta je to... *Oh.*

Konačno mi je sinulo, sićušni treptaj ponosa sledio je tu spoznaju.

„Drago mi je.” Stidljivo sam mu se nasmešila sad kada je razgovor prešao na bezbedniju, neutralnu teritoriju. „Potrebno im je samo malo ljubavi i pažnje da bi napredovale.”

„I vode.”

Trepnula sam na njegovu očiglednu, mrtvu-ozbiljnu izjavu. „I vode.”

Reći su visile između nas još koji trenutak, a onda mi se smeh oteo iz grla i Kristijanova usta su se izvila u najslicušniji osmeh.

Atmosfera je konačno postala vedrija i čvor u mojim grudima se malo olabavio.

Kada se uključilo zeleno svetlo, moćna grmljavina motora gotovo da je zaglušila njegove sledeće reči. „Imaš čaroban dodir.”

Toplina mi je oblila obraze, ali odgovorila sam malim sleganjem ramena. „Volim biljke.”

„Dakle, savršena si osoba za taj posao.”

Njegove biljke su bile na aparatima za održavanje života kad sam na sebe preuzela brigu o njima u zamenu za nepodizanje stanarine.

Nakon što se moja prijateljica i bivša cimerka Džuls prošlog meseca odselila da živi sa dečkom, moje opcije su spale na to da nađem drugu cimerku ili da se iselim iz „Miraža”, pošto nisam mogla sebi da priuštiti da sama pokrijem čitavu našu kiriju. Navikla sam se na „Miraž”, ali bih radije živela u manjem prostoru nego delila veći s nepoznatom osobom. Moja anksioznost ne bi mogla da izađe na kraj s tim.

Kristijan nam je već smanjio stanarinu kad smo došle da pogledamo stan i rekle mu da redovna cena prevazilazi naš budžet, tako da sam bila šokirana kad je predložio naš trenutni aranžman nakon što sam pomenula mogućnost da ću morati da se iselim.

To mi je delovalo pomalo sumnjivo, ali on je bio prijatelj muža moje druge prijateljice Bridžet, što je uticalo da lakše prihvatim njegovu ponudu. Starala sam se o njegovim biljkama već pet nedelja i ništa se strašno nije dogodilo. Nijednom ga nisam ni srela kad sam odlazila gore. Jednostavno bih ušla u stan, zalila biljke i otišla.

„Kako si znao da ću uspeti da ih povratim?” Mogao je da predloži bilo koji zadatak – da mu budem potrčko, da mu perem veš, čistim po kući (iako je već imao spremačicu s punim radnim vremenom). Čitava ta stvar sa biljkama bila je začuđujuće specifična.

„Nisam.” U glasu mu se čula nezainteresovanost, ali i nota nečeg neuhvatljivog. „Bila je to srećna slučajnost.”

„Ne deluješ kao neko ko veruje u slučajnosti.”

Kristijanov nedostatak sentimentalnosti davao je pečat svemu što je radio i nosio – oštre linije njegovih odela, staložena preciznost njegovih reči, hladna ravnodušnost u pogledu.

Bile su to osobine nekoga ko je uvažavao samo logiku, moć i hladan, bezosećajan pragmatizam. Ne nešto toliko maglovito kao što su slučajnosti.

Iz nekog razloga Kristijanu je to bilo smešno. „Verujem u njih više nego što misliš.”

Moja radoznalost se rasplamsala zbog njegovog samoprekornog tona.

Uprkos tome što sam imala pristup njegovom stanu, znala sam izluđujuće malo o njemu. Njegov penthaus je bio slika i prilika besprekornog dizajna i luksuza, ali u njemu gotovo da nije bilo ličnih stvari.

„Želiš li to da objasniš?”, pokušala sam.

Kristijan je skrenuo u privatnu garažu „Miraža” i parkirao se na mestu rezervisanom za njega, u blizini sporednog ulaza.

Nije mi odgovorio.

A opet, nisam ni očekivala da hoće.

Kristijan Harper je bio čovek obavijen glasinama i senkama. Čak ni Bridžet nije znala mnogo o njemu, znala je samo za njegovu reputaciju.

Nismo više govorili dok smo izlazili iz garaže i ulazili u predvorje.

Sa svojih metar devedeset i tri, Kristijan je bio dobrih trinaest centimetara viši od mene, ali ipak sam bila dovoljno visoka da ispratim njegove duge korake.

Koraci su nam savršeno usklađeno odzvanjali po mermernom podu.

Uvek sam se osećala neprijatno zbog svoje visine, ali Kristijanovo moćno prisustvo me je zaogrnilo poput sigurnosnog čebeta, skrećući pažnju s moje amazonske figure.

„Nema više šetnji po mećavi, gospođice Alonzo.” Zaustavili smo se pred nizom liftova i okrenuli se jedno prema drugom. Njegova

uobičajena senka od osmeha vratila mu se na lice, slika i prilika ležernog šarma i samopouzdanja. „Ne mogu da dozvolim da jedan od mojih stanara umre od hipotermije. To bi se loše odrazilo na posao.”

Još jedan neočekivani smeh oteo mi se iz grla. „Sigurna sam da bi očas posla našao nekoga da me zameni.”

Nisam bila sigurna da li svoju blagu zadihanost dugujem hladnoći koja mi se zadržala u plućima ili punom efektu činjenice da sam mu stajala toliko blizu.

Nisam bila zainteresovana za Kristijana u romantičnom smislu. Nisam bila zainteresovana ni za koga u romantičnom smislu; između rada u časopisu i mog bloga, nisam imala vremena ni da razmišljam o zabavljanju.

Ali to nije značilo da sam bila imuna na njegovo prisustvo.

Nešto je zablistalo u tim očima boje viskija pre nego što se ohladilo. „Ne bih rekao.”

Blagi nedostatak daha pretvorio se u nešto teže što mi je ugušilo glas.

Svaka rečenica iz njegovih usta bila je šifra koju nisam uspevala da provalim, prožeta skrivenim značenjem s kojim je samo on upoznat, dok sam ja bila ostavljena da bauljam u mraku.

Razgovarala sam s Kristijanom samo tri puta u životu: jednom kad smo potpisali ugovor o zakupu, jednom u prolazu na Bridžetinom venčanju i još jednom kad smo razgovarali o mom iznajmljivanju stana bez Džuls.

Sva tri puta sam otišla zbunjenija nego što sam bila.

O čemu smo beše pričali?

Prošlo je manje od minuta od Kristijanovog odgovora, ali taj minut se toliko rastegao da bi u njega mogla stati čitava večnost.

„Kristijane.”

Dubok glas s neupadljivim naglaskom presekao je nit na kojoj se naš trenutak držao u vazduhu.

Vreme se vratilo u svoj uobičajeni tok, a meni je dah izleteo iz pluća u jednom oštrom izdahu pre nego što sam okrenula glavu.

Visok. Tamne kose. Maslinaste kože.

Pridošlica nije bio tako klasično lep kao Kristijan, ali je ispunjavao kraj svog *delamonte* odela s toliko sirove muškosti da je bilo teško odvratiti pogled.

„Nadam se da vas ne prekidam.” *Delamonte Odelo* je bacio pogled u mom pravcu.

Nikada me nisu preterano privlačili stariji muškarci, a on je morao biti u srednjim do kasnim tridesetim, ali *vau*.

„Nimalo. Stigao si tačno na vreme.” Primesa iznerviranosti otvrdnula je Kristijanov inače gladak glas. Zakoračio je ispred mene, zaklanjajući me od pogleda *Delamonte Odela* i obrnuto.

Drugi čovek je podigao obrvu pre nego što mu je maska ravnodušnosti skliznula s lica i otkrila podsmešljiv osmeh.

Prošao je pored Kristijana, toliko namerno da je delovalo kao da mu se ruga, i pružio mi ruku. „Dante Ruso.”

„Stela Alonzo.”

Očekivala sam da će se rukovati sa mnom, ali na moje iznenađenje, podigao mi je ruku i usnama okrznuo moju nadlanicu.

Da je u pitanju bilo ko drugi, taj potez bi delovao sladunjavo, ali sada su iz mene eruptirali trnci zadovoljstva.

Možda je to bilo do akcenta. Bila sam slaba na sve u vezi sa Italijom.

„Dante.” Ispod mirne površine Kristijanovog glasa ležala je oštrica dovoljno čvrsta da preseče kost. „Kasnimo s našim sastankom.”

Dante se nije dao pokolebati. Njegova ruka zadržala se na mojoj još koju sekundu, a onda ju je pustio.

„Bilo je zadovoljstvo upoznati te, Stela. Siguran sam da ćemo se ponovo sresti.” Njegovo raskošno razvlačenje nosilo je u sebi tračak smeha.

Imala sam osećaj da njegova razdraganost nije imala veze sa mnom već sa čovekom koji nas je posmatrao s ledom u očima.

„Hvala vam. I meni je drago što sam vas upoznala.” Umalo se nisam nasmešila Danteu, ali mi je nešto govorilo da u ovom trenutku to ne bi bio pametan potez. „Laku noć.” Bacila sam pogled na Kristijana. „Laku noć, gospodine Harpere. Hvala na vožnji.”

Unela sam razigrani prizvuk u svoj glas, nadajući se da će to pozivanje na naše apsurdno formalno obraćanje prezimenima razbiti njegov granitni izraz lica.

Ali izraz nije ni zatreperio kad je nagnuo glavu. „Laku noć, gospođice Alonzo.”

Okej, važi.

Ostavila sam Kristijana i Dantea u predvorju, dok je na njima počivalo više od nekoliko zadivljenih pogleda prolaznica, i popela se liftom do svog stana. S obzirom na ograničenje visine zgrada u Vašingtonu, bio je nešto najbliže penthausu što sam mogla da dobijem, a da se ne preselim u Kristijanov stan koji je bio na jedanaestom spratu, tačno iznad mog.

Nisam znala šta je izazvalo Kristijanovu iznenadnu promenu raspoloženja, ali imala sam dovoljno sopstvenih briga i bez dodavanja njegovih.

Preturala sam po torbi pokušavajući da pronađem ključeve među gomilom šminke, računa i gumica za kosu.

Stvarno ću morati bolje da organizujem svoju torbu.

Posle nekoliko minuta pretraživanja, šaka mi se stegla oko metalnog ključa.

Tek što sam ga ubacila u bravu, kad mi je poznata hladnoća preplavila kožu i podigla kosu na glavi.

Istog trenu podigla sam pogled.

U holu nije bilo drugih znakova života, ali tiho zujanje sistema grejanja odjednom je poprimilo zlokobni prizvuk.

Sećanje na otkucane poruke i fotografije snimljene bez mog znanja učinilo je da počnem pliće da dišem. Treptanjem sam ga oterala.

Ne budi paranoična.

Više nisam živela u staroj, neobezbeđenoj kući u blizini kampusa. Bila sam u „Miražu”, jednoj od najbezbednijih stambenih zgrada u Vašingtonu, i nisam čula ni reči od *nje*ga već dve godine.

Šanse da se pojavi ovde od svih mesta bile su male, na granici s nepostojećim.

Svejedno, žurno sam razbila čini koje su mi zamrznule udove. Brzo sam otključala ulazna vrata i zalupila ih za sobom. Svetla su se uključila baš kad sam gurnula zasun na mesto.

Tek kada sam proverila svaku prostoriju u stanu i uverila se da nema uljeza koji vreba iz ormara ili ispod kreveta, uspela sam malo da se opustim.

Sve je bilo u redu. *On* se nije vratio, a ja sam bezbedna.

Ali uprkos tom samouveravanju, mali deo mene nije mogao da se otrese osećaja da je moj osećaj bio ispravan i da me neko *jeste* posmatrao u hodniku.

2.

Kristijan

VRATA BIBLIOTEKE SU SE ZATVORILA ZA MNOM UZ TIHI KLIK.

Prešao sam preko prostorije sporim i promišljenim korakom i stigao do prostora za sedenje gde se Dante udobno smestio sa čašom viskija u ruci.

Mišić mi je pulsirao u vilici.

Da nismo imali toliko dugu zajedničku istoriju i da mu nisam dugovao zbog usluge koju mi je učinio, glava bi mu već bila razbijena o barska kolica koja su stajala u blizini.

Ne samo zato što se poslužio mojim pićem već i zbog nimalo zabavne predstave koju je izveo u predvorju.

Nisam voleo da ljudi dodiruju ono što je moje.

„Prestani da se mrštiš, Harpere.” Dante je ležerno otpio gutljaj pića. „Inače bi te bore mogle da ti se urežu u lice, pa se više nećeš toliko sviđati ženama.”

Moj hladni osmeh mu je rekao koliko me je briga. „Možda bi, da si poslušao sopstveni savet, spavao u istoj sobi sa svojom verenicom.”

Grudi mi je preplavilo zadovoljstvo kad sam video da se mršti. Ako je Stela bila moja slabost, Vivijan je bila njegova.

Nisu me zanimali detalji njihove veze, ali zabavljalo me je da ga vidim kako reži svaki put kad bih pomenuo verenicu, koju je tvrdio da mrzi.

Mislio sam da ja imam problema. Dante ih je imao u vrednosti od dve milijarde dolara.

„Shvatio sam poentu”, rekao je odsečnim glasom. Svaka prime-sa dobrog raspoloženja je nestala, vratio se nenasmejani seronja s

kojim sam navikao da radim. „Ali nisam došao ovamo da bih razgovarao o Vivijan ili Steli, zato hajde da pređemo na pravi problem. Kada ću, *kog đavola*, moći da se otarasim slike? Ta stvar vređa oči.”

Odagnao sam misli o tamnim loknama i zelenim očima na pomen druge zagonetne žene u mom životu.

Magda, slika koja je bila prokletstvo mog života otkako je dospela u moj posed. Ne zbog onoga što je bila nego zbog onoga što je predstavljala.

„Niko ti nije tražio da je okačiš u svojoj galeriji.” Otišao sam do bara i natočio sebi piće. Dante, to kopile, nije zatvorio bocu mog najboljeg viskija. „Što se mene tiče, možeš da je gurneš na dno ormara.”

„Platio sam sav taj novac za *Magdu* da bih je gurnuo na dno ormara? To uopšte ne bi bilo sumnjivo.” Iz glasa mu je isijavao sarkizam.

„Ti imaš problem. Ja sam predložio rešenje.” Nemarno sam slegnuo ramenima. „Nisam ja kriv što ne želiš da ga primeniš. I želim da uđe u zapisnik”, smestio sam se na sedište nasuprot njegovom, „*ja* sam platio tu sliku.”

U tajnosti, doduše. Što se javnosti tiče, Dante Ruso je bio ponosni vlasnik jednog od najružnijih umetničkih dela na svetu. A opet, ljudi su takođe mislili da je pomenuto odvratno delo slika neprocenjive vrednosti zarad koje vredi i ubiti zahvaljujući setu falsifikovanih dokumenata.

Nije mi bio cilj da ljudi požele da je ukradu, ali bio mi je potreban izgovor što trošim toliko resursa čuvajući je.

Nije sadržala poslovne tajne koje će promeniti svet, kao što su svi mislili. Ali *jeste* sadržala nešto lično što nisam želeo ni sa kim da podelim.

Proučavao me je preko ruba svoje čaše. „Zašto ti je i dalje toliko stalo do toga? Dobio si šta ti je trebalo i pronašao si svog izdajnika. Jednostavno spali prokletu stvar. *Nakon* što ti je prodam nazad”, dodao je on. „Forme radi.”

„Imam svoje razloge.”

Tačnije, jedan, ali mi ne bi verovao ni kad bih mu rekao.